

2

S A R A H S P R I N Z

DUNBRIDGE
AKADÉMIA

Bárki

Dream
válogatás

LEHETETT VOLNA BÁRKI AZ ÉLETEMBEN, DE Ő LETT A MINDENEM...

Victoria Belhaven-Wynford, vagyis Tori, és Charles Sinclair gyerekkoruk óta legjobb barátok. Ez a fiú az egyetlen ember, akiben a lány igazán megbízik. Van viszont egy olyan dolog, amiről nem beszélhet Charlesnak: az az ismeretlen, kellemetlen borzongás, ami azóta nem múlik, mióta az iskola legnépszerűbb srácával, Valentine-nal kezdett randizni.

Tori önmagának se vallja be, hogy ami Valentine-t és őt összeköti, annak valójában semmi köze az igaz szerelemhez. Valentine közelében ugyanis sosem járja át az a boldogság, amit a legjobb barátja mellett érez.

Charles teljes figyelme azonban az egyik diáktársuk, Eleanor felé irányul, akinek oldalán Rómeóként lép fel a Dunbridge Akadémia éves színházi előadásán. Nem mintha Torinak ez problémát jelentene. Csak ne neki kellene a forgatókönyvíró csapat tagjaként megírnia a legjobb barátjának és az ő Júliájának szerelmi történetét is...

SARAH SPRINZ

1996-ban született. Aachenben folytatott orvostudományi tanulmányait követően jelenleg ismét a Bodentó közelében lévő szülőfalujában él. Amikor éppen nem ír, a tóparton tett hosszú séták során merít újabb ihletet a történeteikhez, és tervezgeti az utazásait Kanadába és Skóciába. Imádja a kedvenc helyi kávézójában írással töltött délutánokat, a juharszirupot, és szeret az Instagramon csetelni az olvasóival.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.sarahsprinz.de

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Tori és Sinclair története is azonnal magával ragadott, egyszerűen függő lettem. Igazából évek óta csupán »legjobb barátok«, de már az első kötetben megtudtuk, hogy sokkal több van köztük, mint amit be mernének vallani. Legalábbis egymásnak. A kommunikáció hiánya, a félelem és néha a bizalmatlanság csak ront a helyzeten. Nagyon izgalmas és hatásos volt átélni ket-tejük fejlődését.”

Amazon

„Már az előző részben is imádtam Tori és Sinclair karakterét, és nagyon vártam a történetüket. Ráadásul Sarah Sprinz ismét mindenki számára fontos témákat feszeget. Ahogy ezt teszi, az pedig fantasztikus.”

Goodreads

„Az író stílusa ismét nagyon tetszett. A könyv a két főszereplő, Tori és Sinclair szemszögéből íródott, és a jellemfejlődésük lenyűgöző. A szerző ebben a könyvben is hangsúlyozza, hogy mindenki hibázhat és senki sem tökéletes. Azt is egyértelművé teszi, mennyire fontos, hogy beszéljünk egymással, hogy tisztázzuk a dolgokat.”

Booklist

„A történet fordulatai végig fenntartották a feszültséget, sikeresen hozzájárultak ahhoz, hogy egy percre sem akartam abbahagyni az olvasást. Nagyon fontos témákat érint a könyv. Imádtam, a cliffhanger különösen megfogott. Már nagyon várom a sorozat harmadik kötetét.”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

S A R A H S P R I N Z

DUNBRIDGE AKADÉMIA

Bárki

— részlet —

Dream
válogatás

VALAKI

CHARLES

Hetedik osztály

Torival esett az első csókom, egy sötét folyosón egy szeptember végi horrorfilmes estén. Mr. Ringling alig tette ki a lábát a tévésobából, amikor a nyolcadikos Valentine Ward már ki is cserélte az eredeti DVD-t egy „tizennyolcas karikás” filmre. Amikor a tanár úr felügyel ránk, általában elalszik a társalgóban, és fogalma sincs, mit művelünk körülötte. Ezen az éjszakán remélem, hogy az ódon falak közt füttyülő szél felébreszti.

Szívesen mondanám, hogy én voltam az, aki Tori után mentem, mert beparázott, de az igazság az, hogy Tori követett engem, amikor úgy a huszonharmadik percben felálltam. Nem mintha féltem volna. Vagy titokban sírnék. Nem, egyáltalán nem. De tényleg nem.

Csak épp azon agyalok, mi lenne, ha ma este nem a bentlakásos iskolában aludnék, hanem inkább felhívnám apát, és megkérném, jöjjön értem. Habár akkor teljesen egyedül kellene otthon gubbasztanom a szobámban. Fent, a kollégiumi szobában legalább hallom, hogy a többiek ott vannak körülöttem. Hallom Henryt, aki néha álmában beszél, valamint Gideon horkolását, amikor hanyatt fekszik.

– Szia!

Megfordulok, és egyszer csak egy Tori-formájú alak áll előttem a félhomályban. Átkozottul mestere a lopakodásnak, ezt most már igazán tudhatnám.

– Szia! – A vállam megfeszül. – Minden oké?

– Jól vagy? – kérdezi, miközben a lépcsőházi lámpa halvány fénye megcsillan a szemében. Egy kis széllokés libbenti meg a függönyt, és belekap a hajába. Tori teljesen másképp fest, mikor a haja kibontva omlik a hátára. Az órákon mindig befonva vagy összekötve hordja. A padló nyikorog, amikor egy lépést tesz felém.

– Igen, én... csak eszembe jutott, hogy még... – *Igen, hogy még?* – Hát, igazából mindegy is. – Nyelek egyet. Miért nem tudok előbb gondolkodni és csak azután megszólalni?

– A horrorfilmek szerintem is gagyik – feleli.

Befeszülök. *Szerintem is...* Már hogyhogy szerinte „is”? Ki mondta, hogy én gagyinak találok őket? Én imádom a horrorfilmeket! Nekem semmi bajom velük! De akkor miért nem mondok semmit? Csak ülök továbbra is az ablakpárkányon, és visszatartom a lélegzetemet. Tori előttem áll és nem mozdul. A szeme, ami igazából barna, most szinte feketének tűnik. Majd kiugrik a szívem a helyéről, ahogy egyre közelebb jön. *A térdem közé-közelségbe.* Majd *a barackos samponja illatát is érzem-közelségbe.* Majd *előrehajol és megcsókol-közelségbe.*

Megcsókol.

Gyorsan, röviden, amolyan esetlenül. Egy szempillantás, egy másodperc töredéke az egész. Olyan gyorsan véget ér, hogy még csak azt sem tudom megállapítani, mennyire puhák az ajkai. Vajon olyanok-e, mint amilyennek elképzeltem? Először komoly kétségeim támadnak, hogy ez az előbb egyáltalán megtörtént-e, a száguldó pulzusom azonban csak nem hazudik.

Tori hátrál, miközben én a kezemet emelem, hogy megérintsem az ajkam. A vérem hangosan dübörög a fülemben, és azt akarom, hogy tegye meg újra. Meg akarom fogni a csuklóját, és újra magamhoz húzni. De nem merem. Mert a legjobb barátom.

A legjobb barátom, akit meg akarok csókolni, és ez... A rohadt életbe! Meg akarom csókolni! Akarom! Nemcsak valaki akarok lenni a számára, hanem a mindene!

Felállok, hogy utána nyúljak, de abban a pillanatban a tévésobából elfojtott sikolyok és nevetés hallatszik. Egyszerre rándulunk össze, amikor egy erősebb széllelés becsapja a mellettem lévő ablakszárnyat, miközben hangos csattanással bevágódik valahol egy ajtó.

Mikor újra ránézek, Tori kicsit olyan, mint egy sápadt szellem. A szeme hatalmas és riadt. Az alsó ajkába harap, majd megszólal:

– Sajnálom, én...

– Ne! – vágok a szavába, és teszek feléje egy lépést. Lehet, hogy megbánta? Vagy csak azért ilyen, mert nem reagáltam, arról nem is beszélve, hogy nem viszonztam a csókot? Talán most...

– Helló! – Valentine Ward hangjára megpördülök. A mosdók irányából jön. – Ti most itt kavartok, vagy mi?

Ahogy Tori tekintete végigsöpör rajtam, olyan, mintha valaki lekevert volna egyet. Aztán megfordul, és keserű, ideges nevetés tör ki belőle.

– Öhm, nem? Csak Sinclair majrészik.

Na, persze. Charles Sinclair, aki soha nem mer semmit, aki mindig mindent rosszul csinál.

– Nem is majrészok – vágom rá, Torit követve.

Honnan is tudhattam volna, hogy ez lesz az első a rengeteg hazugság közül, amiket majd egymásnak mondunk?

1. FEJEZET

VICTORIA

– Mi tartott ilyen sokáig?

Mosolyogj! Nem úgy gondolja! És ha mégis, akkor se törődj vele!

– Csak kicsit felfrissítettem magam – válaszolom a lehető legközömbösebben, és kihúzom magam. Anyám hangját halom a fejemben.

Ha ilyen kaliberű ruhát akarsz viselni, akkor nem járhatsz görbén! Vállakat hátra, állat fel!

Tudom, hogy megy ez. Rengeteg lehetőségem volt gyakorolni az olyan alkalmakra, mint a Dunbridge Akadémia újévi bálja. Valentine-nak úgyszintén, nem hiába hívják Wardnak, de hiába lépek közelebb, nem nyújtja felém a karját. Még csak rám sem néz igazán, hanem visszafordul a tizenkettedikes barátaihoz. Röhögnek, dumálnak, mindenfélén viccelődnek, amiket én nem nagyon értek, na meg cigiznek, miközben nekem fagyos levegő árasztja el a tudómet. A háttérben tompa zene hallatszik a díszteremből. A diákok kis csoportokba verődve álldogálnak a kövezett téren, a régi, sötét téglalapületek között. Drága öltönyök, lélegzetelállító báli ruhák, csillogó karkötők és fülbevalók, melyek mindegyikének ára egy kisebb autóéval vetekszik, karórák, olyan exkluzívak és drágák, hogy csakis az ilyen alkalmakra húzzák fel őket. Az év egyik olyan estjén, amikor

a Dunbridge Akadémia megmutatja, hogy méltó az elit bentlakásos iskola címhez. Szinte érezni a pénz szagát. Kicsit olyan, mint azok a vacsorák és rendezvények, ahová néha én is elkísérem a szüleimet.

A nyitott, kétszárnyú ajtóra nézek, ahonnan jöttem. Nemrég még majd megsültem, most azonban a kinti hideg erősen emlékeztet arra, hogy még csak január közepe van. Homokszínű ruhámnak szűk az ujja és a földig ér, a vékony szaténszövet viszont most a legkevésbé sem melegít. Enyhe borzongás fut végig a nyakamon. Reszketve keresztbe teszem a karom, és Val mellé lépek. A hátkivágás határozottan látványos, ami döntő szempont volt a ruha kiválasztásakor, most mégis azt kívánom, bárcsak valami melegebbet vettem volna. Vissza kéne mennem. Nem dohányszom, a melegben is megvárhatnám, amíg Val visszajön. Vagy igazán felajánlhatná a kabátját, de úgy látszik, még csak meg sem fordult a fejében.

Fáj a lábam, fáradt vagyok, pedig még éjfél sincs. *Szedd össze magad, Belhaven-Wynford! Tavaly már fél kettő is elmúlt, és még mindig a táncparketten roptad, az volt életed legszebb éjszakája!* Csak nem öregszem lassan, erről volna szó? Vagy egyszerűen csak sokkal jobb volt akkoriban Sinclairrel, Henryvel, Olive-val és a többiekkel? Tényleg, ők meg hol vannak? Val nem úgy fest, mint aki hiányolna, ha egy kis időre eltűnnék a barátaimmal. Épp azon vagyok, hogy a keresésükre induljak, amikor látom, hogy páran ismét kifelé tartanak az előcsarnokból.

Sinclair mindkét kezét sötét öltönytárcsájába zsebébe süllyeszti, totál részeg. A lámpások és a kint felállított tűzrakók halovány fénye ellenére is meg tudom állapítani a tartásából. A belső udvar falain táncoló ragyogás és a legjobb barátom izzó tekintete, amely máris rám szegeződik. Sinclairt eddig leginkább a Dunbridge Akadémián szokásos, sötétkék iskolai egyenruhájában láttam, aminek a zakó részét szívből utálja, és szinte mindig hanyagul a vállára vetve hordja, ez a fekete öltöny viszont a bőrcipővel és a fehér inggel, amit mára választott, úgy illik

vékony alkatához, mintha ráöntötték volna. Nem tudom, mit csinált szőke hajával, ma azonban mintha különösen lágyan omolana a homlokába. Ezért is engem illet a hála, amiért ledumáltam arról, hogy közvetlenül a bál előtt fodrászhoz menjen. Merthogy utána mindig úgy néz ki, mint egy frissen nyírt uszár. Ellenben ma este baromi jól fest, és még csak fogalma sincs róla.

Emma, aki mögötte jön Henryvel, integet, amikor észrevesz. Kibújik Henry karja alól, amit a fiú a vállán pihentetett, és oda-siet hozzám. Szinte biztosra veszem, hogy senki az égvilágon nem tudná úgy hordani ezt a szűk, sötétkék ruhát, mint ő. Emmánál sportosabb és elegánsabb embert nem ismerek, Henryvel pedig, aki bármit felvehet, amit csak akar, és mindig úgy néz ki, akár a mesebeli herceg, ők a suliban a legirigyeltebb álompár.

– Mindjárt jövök – motyogom háttafordítva Valnak és a füstfelhőnek, amit épp felém fúj. Kicsit émelygek, ami nem kizárólag a cigarettafüsttől van. Valahogy egész nap ilyen feszült vagyok, és emiatt alig bírtam egy falatot is lenyelni a vacsoránál. Azóta is csak várom a pillanatot, amikor végre elmúlik az idegességem, és élvezhetem a bált.

– Na, milyen a hangulat, éjszaka szerelmesei? – Elképesztő, mennyire vidáman cseng a hangom, még akkor is, mikor belül ilyen zsibbadtnak érzem magam.

Sinclair tekintete rám nehezedik, igyekszem elfojtani az általa keltett borzongást. Most kiveszi a kezét a nadrágzsebéből, amiről tudom, mennyire meleg. De nem megyek oda Sinclairhez, hagyni, hogy átkaroljon, csak azért, mert mindig így teszünk, és mert ő az egyetlen fickó, aki megérinthat anélkül, hogy az bármit is jelentsen. Megállok, Emma mond valamit, mégsem jut el hozzám szavainak értelme. Sinclair kerüli a tekintetemet. Igyekszem mosolyogni, de nehezen megy, mert folyton csak azon jár az eszem, hogy miért olyan furcsa a helyzet közöttünk egy ideje. Miért érzem magam árulónak, amiért Vallal vagyok itt, amiért Vallal és az ő barátaival töltöm az estét a sajátjaim helyett. Elvégre is Sinclair nem kért meg, hogy Val

helyett az ő partnere legyenek. Pedig most is vártam, mint minden évben, mert ha az újevi bálról van szó, az összes feminizmus elhagyja a testemet, és a lelkem mélyén azt szeretném, elhívjanak, ahogy minden könyv minden főszereplőjét elhívják. Ő. Sinclair. Még ha legjobb barátokként félig-meddig ironikusan is, és még akkor is, ha mindenki mindenfélét belemagyarázna. Sinclair azonban nem hívott el. Naná, hogy nem. Ellie Inglewoodot kérdezte meg, aki azonnal el is hencegett a barátnőinek. Sinclair táncolt ugyan vele néhányszor ma este, de aztán jól magára hagyta, hogy Henryvel és a többiekkel ácsorogjon tovább. Én normális esetben Gideonnal jöttem volna, vagy Omarral. Valakivel, akit kedvelek és jól ismerek. Olyan jól, hogy biztos lehessen benne, nem akar tőlem semmit. Na ja, idén azonban semmi sem normális, mert Vallal jöttem, aki viszont tutira akar tőlem valamit. Végül is ez az, ami tetszik benne. Hogy akar engem. Ki ne vágya arra, hogy Valentine Ward, a rögbicsapat kapitánya és a Dunbridge Akadémia koronázatlan királya akarja?

Emma egy kis friss levegőt legyez magára és kuncog, szóval elég valószínű, hogy ő is becsiccsentett. Henry odahajol hozzá, és megcsókolja. Ez az egyetlen dolog, ami zavar az újevi bálban. Az alkohol, amit minden évben töménytelen mennyiségben, titokban csempésznek az iskolába.

Sinclair felé nézek, aki épp kibújik a kabátjából. Látom a ráncokat a szemöldöke fölött, ahogy átadja nekem. Nem igazán tudom, mit tegyek.

– Te fázol – teszi hozzá rövid magyarázatképpen. A hangja hűvösen cseng, ugyanakkor van valami ragyogó a szemében, amittől elgyengül a térdem.

Mielőtt még eszembe jutna elvenni a kabátot, egy másik kar nehezedik a vállam köré.

– Nem megyünk be?

Érzem Val leheletén az alkohol szagát, és legszívesebben elfordítanám a fejem, de kényszerítem magam, hogy ne tegyem. A végén még megharagszik, ha most nevetségessé teszem a ba-

rátáim előtt. Igen érzékeny erre, ez számomra nem újdonság. Biztos megvan rá az oka. Bárcsak lenne olyan nyitott velem szemben, hogy egyszer beavatna! De amióta összejöttünk egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor mesélt például a nővéréről. Úgy tűnik, azóta sem lett jobb a kettejük kapcsolata, mióta néhány évvel ezelőtt a nővére sikeresen leérettségizett a Dunbridge Akadémián, majd Oxfordban folytatta a tanulmányait.

– De, menjünk. – Bólintok, miközben Sinclair visszaveszi a kabátját. Ajkait olyan szorosan préseli össze, hogy csak egy keskeny vonal látszik.

– Te meg hol hagyta Ellie-t? – kérdezi Val azon a lekezelő hangon, amelyre Sinclair különösen allergiás. – Elvitted csicsikálni, vagy a kis ovis barátnőivel játszik?

– Val! – csitítom a srácot, és megpróbálom félrehúzni. Az egyik olyan tulajdonsága, ami rettentően tud idegesíteni, hogy Sinclairrel állandóan egymásnak esnek, és ezek a felesleges hatalmi játszmák mennek köztük.

Sinclair ökölbe szorítja a kezét.

– Kussolj, Ward!

– Na, egy kicsit több tiszteletet, oké? – vág vissza Val, és egy lépést tesz felé. Magasabb Sinclairnél, és bár nem hiszem, hogy annyira gyerekesek lennének, hogy valóban verekedésig fajulna a dolog, mégis felidegesítenek.

– Igen? Különben mi lesz? – sziszegi Sinclair. – Csak nem szaladsz beárulni a drágalátos nagybátyádnak? Milyen kár, hogy már nem tanít itt.

– Vigyázz, mit beszélsz!

– Val... Gyere, menjünk! – A karjánál fogva ráncigálom Valentine-t, ő azonban lerázza a kezem.

– Na, és az anyád tud róla, hogy iszol az újévi bálján? – kérdezi Val.

– Nem, de örülni fog, ha végre kideríti, honnan jön a pia.

– Baszódj meg, Sinclair! – morogja Val.

Halkan fellélegzek, amikor végre sikerül elrángcigálnom. Rossz érzés elsétálni vele a bejárat felé, otthagya Sinclairt és a többieket.

– Bocs – motyogja Val, a többiektől hallótávolságon kívülre kerülve. – Tudom, semmi szükség nem volt erre, és ők a barátaid.

Szólásra nyitom a számat, de túlságosan meglepődöm ahhoz, hogy bármit is mondjak. Valami odaillőt legalább.

– Semmi baj. – *Á, tényleg?* Nem hiszem, hogy rendben volna, ahogy a barátaimmal beszélt. De a jelek szerint ezt Valnak is sikerült belátnia. És ahogy a kezét a nadrágzsebébe süllyeszti, valóban úgy fest, mint akit bánt a dolog.

– Ez itt ugyanolyan gáz, mint az anyám nevetséges gálaestjei – szólal meg Val, és megáll. – Az egész nem szól másról, csak a magamutogatásról.

Bólintok, és a Veronica Ward féle rendezvényekre gondolok, amelyekre rendszerint a családom is hivatalos szokott lenni. Val családjának villája alig háromnegyed órányira található a szüleim házától. Apáink együtt golfoznak, amikor éppen nem az anyáink kísérőjeként tetszelegnek valamelyik üzleti vacsorán. Val anyja nagy névnek számít az ingatlanszakmában, míg az én anyám galériatulajdonos, aki a felső tízezret látja el festményekkel, melyek nagyságrendileg csaknem annyit érnek, mint egy szép családi ház. Gyakran dolgoznak együtt. Mondhatni, kézkezet mos alapon. De az igazság az, hogy csak a saját köreikben érzik jól magukat.

A Ward név nálunk a gyerekkorom óta fogalom. Valentine is valahogy hasonlóan lehet a Belhaven-Wynforddal. Nem is volt kérdés, hogy a Dunbridge Akadémián majd újra összefutunk, elvégre a bentlakásos iskola fontos állomás a brit előkelő réteg számára, ahol a csemeték első osztályú oktatásban részesülhetnek. A rosszindulatú nyelvek állítása szerint két legyet üthetnek egy csapásra azzal, hogy a nevelést is az iskolával végeztetik, ám ezt nem igazán tudom megítélni, mivel mást nem ismerek. Ha valamelyik általam olvasott regény szereplője lennék, ak-

kor elvből undorodnom kéne ettől az elitista buborékban zajló élettől, de az igazság az, hogy nagyra értékelem, amit anya és apa lehetővé tesz Williamnek és nekem. Hálátlanság lenne ezt nem elismerni, még ha a családom társadalmi befolyásának terhe néha jó nagy nyomással nehezedik is a vállamra. Az öcsém kivül tulajdonképpen Val az egyetlen, akivel erről beszélhetek. Általában véve örülök, hogy a barátaimnak semmi dolguk ezzel a kérdéssel. Ugyan ők is mindannyian jómódú családból származnak, az én családom életvitele még így is nagyon távol áll az övékétől.

– El is mehetünk – javaslom. De az icipici kis reményem elszáll, amikor Val megrázza a fejét. Túlságosan szép lett volna, ha végre megszabadulhatok ettől a magas sarkú cipőtől.

– Nem, minden rendben – válaszolja. – Különben is, túlságosan dögösen nézel ki ahhoz, hogy most csak úgy lelépjünk. Hadd sárguljanak a többiek még egy kicsit az irigységtől!

Hirtelen előnt a forróság. A többiek... Vagyis Sinclair. Bár nem hiszem, hogy a legjobb barátom féltékeny lenne Valra. Elvégre engem is hidegen hagy, hogy Sinclair belezúgott-e a végzős Eleanorba. Egyáltalán nem tud érdekelni.

– Ahogy szeretnéd – felelem.

Val elmosolyodik: ebben a látványban nem gyakran van részem. Arca legtöbbször éppolyan kemény, mint a barna szemének pillantása. Arcának boltozata valahogy nem evilági. Valentine Ward és azok a markáns, szembetűnő arcélek, na, meg az a klasszikus orr, amittől úgy néz ki, mint valamelyik büszke görög isten. Amúgy is baromi vonzó, hát még most, amikor tökéletesen ráillő, sötét öltöny van rajta, mely kihangsúlyozza széles vállát, ami úgy tökéletes, ahogy van. Valentine Ward magas, vékony és atletikus testalkatú. Pontosan olyan, mint amilyennek az ember egy elit bentlakásos iskola rögbikapitányát elképzelem.

Kezét hátul a derekamra teszi.

– Hallom, a jövő hétvégén nálunk vacsoráztok – mondja, miközben bemejünk.

– Akkor te sokkal tájékozottabb vagy – felelem. – Én nem tudok erről semmit.

– Anyám azt akarja, hogy én is ott legyek. Arra gondoltam, talán volna kedved elkísérni a szüleidet. Sokkal elviselhetőbbé tenné az estét.

Nem is tudom. Nem mintha a szüleim nem tudnák, hogy Vallal közeledünk egymáshoz, ahogy anya szokta nevezni a dolgot. De ez lenne az első alkalom, hogy párként jelenünk meg előttük. Már ha egyáltalán azok vagyunk. Egy pár... Halvány sejtelmem sincs, csak azt tudom, hogy nem akarok semmit elsietni. Együtt jöttünk az újévi bálba, és ez jelenthet bármit, de jelentheti akár a semmit is. Amikor Val a karácsonyi szünet előtt megkérdezte, szeretnék-e a kísérője lenni, az első gondolatom azonnal Sinclair volt. Csak aztán tudtam örülni. Val igazán kitett magáért. Bebarangolta velem az *Ebrington Talest*, noha tudom, hogy dögunalmasnak találja a könyveket, majd forró csokit ittunk a *Blue Room Cafében*, ahol végül a tárgyra tért. Valahogy úgy éreztem helyénvalónak, ha igent mondom, még ha utána fél éjszaka éberem feküdtem is, és magam előtt láttam a legjobb barátom arcát, amikor majd megtudja.

– Beszélek velük – vágom rá gyorsan. – Pippa is jön?

Val tekintete megkeményedik, miközben a fejét rázza. Mindig kényes téma szóba hozni a nővérét. Philippa Ward négy évvel ezelőtt végzett a Dunbridge Akadémián, hogy utána három ösztöndíjat bezsebelve kezdje meg jogi tanulmányait Oxfordban. A zseni, aki mindenkit túlszárnyal, a Ward család büszkesége. Nem mintha a szülők Valentine-ra nem lennének büszkék, csak túlságosan is a gyerekük iskolai teljesítményére figyelnek. És hát Val nem igazán jeleskedik az órákon. Amióta a nagybátyja már nem tanít itt az internátusban, úgy tűnik, sokkal nehezebben boldogul.

– Nem, vizsgái lesznek – feleli Val szűkszavúan, a kezét visszahúzza. Remek. Minden egyes alkalom egy éles dőfés a mellkasomba, amikor így hárít, ahelyett, hogy kimutatná előttem az

érzéseit. Hiába győzködöm magam, hogy sosem tanulta, hogy kell. Veronica és August Ward ugyan nem rideg, érzéketlen emberek, viszont emlékeim szerint nem is az érzélgősségükről híresek.

– Várj csak! – mondja Val, és röviden mindkét irányba körbekémlel, majd határozott léptekkel elindul az előcsarnok oldalán található ruhatár irányába. Egy viszonylag eldugott sarokban felfedezem Ciliant, egy asztal fölé hajolva. Kiráz a hideg, amikor rájövök, mit csinálnak itt.

Mindig pletykának hittem, hogy a végzős diákok titokban kokóznak, de úgy tűnik, naiv feltételezés volt részemről. Mozdulatlanul állok, ahogy Val a többiekhez sétál. Néhány nyolcadikos jön ki a bálteremből, szkeptikus pillantásokat vetve ránk. Csak remélni tudom, hogy a tanárok közül senki sem lát meg minket. Enyhén az alsó ajkamba harapok, miközben körülnézek.

– Tori? – Val hangja kérdően cseng. Amikor felé fordulok, hívogatóan vonja fel a szemöldökét.

Én azonban gyorsan megrázom a fejem.

– Nem, köszönöm.

Köszönöm... Ennél bénább dolgot már nem is mondhattam volna.

– Ugyan, gyere már! – Cilian is felnéz.

– Nem szeretnék – felelem a leghatározottabb hangon, amire jelenleg képes vagyok.

– Te egy Belhaven-Wynford vagy, ne kérsd már magad! A por nálatok alap egy jó bulihoz.

– Hagyd! – kel Val a védelmemre, a legnagyobb meglepetésemre. Van valami fenyegető a hangjában, ami azonnal elhallgattatja Ciliant, aki lenéző pillantást vet rám, mielőtt elfordulna.

– Bocs – mondja Val az irányomba. – Általában nem szoktam ilyet csinálni, de az utóbbi pár hetem rém pocsek volt.

Csak bólintok a hirtelen ránk telepedő, furcsa csendben, miközben Val az asztal fölé hajol, és az egyik ujjával befogja az orrát. Nem úgy tűnik, mintha első alkalommal csinálná. És ez nem tetszik. Egyáltalán nem tetszik. Már azt is elég szörnyűnek

tartom, hogy mindenki iszik, de az is lehet, hogy csak én vagyok túl érzékeny. Bizonyos értelemben Valt még meg is tudom érteni. Amióta a nagybátyjának el kellett hagynia a Dunbridge Akadémiát, nem volt épp könnyű neki. Kevesebb mint nyolc hét múlva kezdődnek a tizenkettedikesek érettségi vizsgái, és hát igen, gondolom, számított a támogatására. Én magam minden vagyok, csak stréber nem, ellenben a jegyeim egészen jók. Amikor a minap felajánlottam Valnak, hogy akár tanulhatnánk együtt, kissé félreértett. Vitatkoztunk, és az egész délutánt az internátus edzőtermében, különböző súlyzók és az evezőgép társaságában töltötte, én pedig elhatároztam, hogy nem ütöm többé bele az orrom.

Val felegyenesedik. A kézfejjével végigsimít az orrán, és egy pillanatra hátrahajtja a fejét. Az orrlyukai megremegnek, ahogy beszívja a levegőt.

– Jól vagy? – kérdem halkán, amikor végül átkarolja a vállam.

Bólint, anélkül, hogy rám nézne.

– Akarsz táncolni?

Habozom, mert hogy őszinte legyek, legszívesebben Sinclairrel, Emmával és a többiekkel lennék. Ez az első olyan újévi bál, amit nem a legjobb barátaimmal töltök. De ez egyben az első, ahol igazi randim van. Nem ez az, amit akartam? Mosolyt erőltetek az arcomra.

– Szívesen.

Val meghúzza a gines üveget, amit Cilian nyújt neki, mire a gyomrom kissé összerándul. Megrázom a fejem, amikor Val engem is megkínál.

– Talán később.

Hazugság.

Val nem szól semmit, csak a szemét forgatja, miközben ismét az ajkához emeli az üveget. Talán csak képzelődtem.

Hangos zene fogad minket, amikor belépünk a bálterembe a nagy, szárnyas ajtókon át. Már az első néhány ütemből felismerem a dalt. Ariana Grandétól a *Thinking Bout You* című szám.

A táncparkett megtelik, a flitterek és a kristálycsillárok csak úgy csillognak-villognak a fényben. Liftezik a gyomrom, amikor Val a kezét nyújtja felém, miközben a bejárattól lefelé vezető széles kőlépcsőn lépkedünk. Amikor egy pillanatra ránézek, ismét békülékenyebbnek tűnik. Fény esik az arcára, éles vonásaira árnyék vetül. Valentine Warddal vagyok az újévi bálon. Ez tényleg igaz.

És mindenki minket figyel. Szinte érzem a rám szegeződő tekinteteket, amikor leérünk. Val nem veszi le rólam a karját. Miközben bevezet a terem közepére, a táncparkett szélén lévő állóasztaloknál cseverésző kis csoportok mellett haladunk el. A diáktársaink egymást bökdösik és lopva mutogatnak ránk.

Kicsit olyan érzés, mintha álmodnék, amikor Val felém fordul, és a hátamra teszi a kezét. Érzem az izmait, ahogy megragadom a felkarját. Csupán egy aprócska pillanat, mégis Sinclair jut eszembe hirtelen, és a nyolcadikos táncóránk. Amikor meglepődve tapasztaltam, milyen kemény a legjobb barátom bicepszé, és valahogy sosem tudtam úgy megérinteni, hogy ne érezzem azt a remegést a gyomromban. Vagy arra, mikor Mr. Acevedo büntetésből majdnem kizavart az ajtó elé, mert minden órán a hasunkat fogtuk a nevetéstől, és képtelenek voltunk követni a lépéseket. Ezért villámcsapásként ér, ahogy Val válla fölött a bejárat felé nézek. Bele egyenesen Sinclair kifejezéstelen arcába. Odafent áll, a kétszárnyú ajtó mellett, a korlátnak támaszkodik. Emma és Henry számára, úgy látszik megszűnt a világ, a legkisebb gátlás nélkül smárolnak, Sinclair mellett Gideon áll, akinek láthatóan mozog a szája, Sinclair azonban még csak arra sem veszi a fáradságot, hogy úgy tegyen, mintha hallaná. Lefelé néz. Valra és rám, tekintete pedig egyenesen a lelkembe fúródik.

– Hé, a zene itt szól!

Újra Val felé fordítom a fejem. Mosolya cseppet sem illik csípős hangneméhez. Vajon észrevette Sinclairt és a többieket, vagy csak viccnek szánta? Jeleket keresek az arcán, ami arra utal, hogy feldúlt lenne, de nem találok semmit.

– Bocs! – Mosolygok.

Val egy kicsit közelebb húz magához.

– Jól érzed magad? – kérdezi.

Reflexből bólintok.

– Igen, nagyon.

– Jaj, Tori... – sóhajtja a fejét rázva, miközben a zene ritmusára mozgunk. – Mit csinálok rosszul?

– Miért? – vágom rá azonnal. – Minden nagyszerű, de tényleg.

– De te inkább a kis barátaiddal lennél?

Tényleg ennyire lerína rólam? Jobban kell igyekeznem!

– Nem! Én most veled vagyok itt!

– Igen, velem – jelenti ki Val. Egyszer csak a szemembe néz.

Nem csak röviden, mellékesen, hanem egy igazán mély pillantás erejéig, ami megbénít. Most csókolózni fogunk? A regényekben és a filmekben most lenne itt az ideje. Táncparkett, szorosan egymás karjaiban. Előrehajolunk, lehunyjuk a szemünket. Segítség!

Nem tudom, Val érzékeli-e a pánikot, ami eluralkodik rajtam. Kissé hátrébb lép, a karját emeli, megpörget. Majd ismét magához húz, s érzem, hogy a keze jóval lejjebb van, mint az imént. Ideges borzongás fut végig a testemen. A fejem búbjától a lábujjaim hegyéig. Kicsit olyan, mintha minden érintésére túlságosan érzékenyen reagálnék. A dal véget ér, és persze az egész olyan, mint azokban a bűnrossz középiskolás filmekben. Egy lassú szám kezdődik. Val mindkét kezét a fenekemre teszi, és a testéhez préseli a testem.

– Na, csak ne olyan gyorsan, barátocskám!

Fogalmam sincs, honnan bukkan fel a lány hirtelen, de még mielőtt felfoghatnám, mi történik, Eleanor Attenborough eligazgatja Val kezét a hátsó felemen. És az *igazgatás* alatt egyértelműen a felfelét értem.

– De hisz úriembernek tartod magad, nem igaz? – Eleanor csókot dob Valnak, amikor az felháborodottan szólásra nyitja száját. A lány tekintete végigsöpör rajtam, méreget. Nem meg-

félemlítő pillantással, inkább csak figyelmesen. Egy amolyan *Biztos, hogy oké neked, ami itt történik?* pillantással.

Eleanor csak akkor fordul el, amikor bizonytalanul elmosolyodom, majd eltűnik a tömegben.

– Jézusom, Eleanor! – motyogja Val, majd gúnyosan utánozni kezdi: – *Csak ne olyan gyorsan, barátocskám...* A francba, féltékeny, vagy mi?

Hallgatok. Lehetséges, hogy Val ezt másképp látja, de nekem nem úgy tűnik, mintha Eleanort túlságosan enné a bánat utána. Különb is, mennyi ideig voltak együtt? Legfeljebb, ha két hónapig – persze, az már elég hosszú idő ahhoz, hogy a Dunbridge Akadémián mindenki erről fecsegen. Ez itt már csak így megy.

– Ha engem kérdezel, nincs ki a négy kereke. – De nem tudok válaszolni, mert Val hirtelen megfogja a kezem, és magával húz. – Bárhogy is legyen, lépünk le innen!

Az ösztöneim azt súgják, nem lenne jó ötlet ellentmondani, ezért inkább követem. Val ma valahogy olyan kiszámíthatatlan. Az előbb még táncolni akart, most meg el akar menni. A kokain miatt lehet? Akkor tényleg nem kellene egyedül hagyni, nem igaz?

Sinclair, Gideon, Emma és Henry sincs már ott, amikor felérünk a lépcső tetején lévő ajtóhoz. Val barátai szintén leléptek az előcsarnokból. A srác még csak rám sem néz, csak előhúzza a zsebéből a mobilját, miközben kifelé tartunk.

– Fogadni mernék, hogy a tornaterem mögött vannak – motyogja, és tétovázik. – Fázol?

A gyomrom szaltózik egyet, amikor valóban leveszi a kabátját, és nekem adja. Megy ez! Ez az első gondolatom. A második: ó, istenem, Valentine Ward felajánlja nekem a kabátját! Ami persze túlságosan lötyög rajtam, mégis imádom!

– Menjünk a többiekhez? – kérdezi.

Bólintok.

– Persze.

– Vagy mégis inkább a barátaiddal lennél?

Ezúttal mindenféle szemrehányás nélkül kérdezi, a tekintete viszont teli van elvárással, ahogy rám néz. Csak egy helyes válasz létezik, tisztában vagyok vele.

– Nem. – Megrázom a fejem. Főleg, hogy fogalmam sincs, hol lehetnek. – Menjünk!

Val elmosolyodik azzal a bizonyos mosolyával, amikor csak a szája egyik szeglete görbül kissé felfelé. Annyira vonzó!

– Tudtam, hogy helyesen fogsz dönteni – válaszolja. Befordulunk a sarkon, és a falhoz szorít a kabátjában és a sötétségben. Majd felrobban a szívem. – Victoria Belhaven-Wynford, te túlságosan menő vagy a tizenegyedikes barátaidhoz, még nem mondták neked?

– Nem, te vagy az első.

Val vigyorog.

– Tényleg?

Aztán megcsókol.

Egyetlen futó mozdulat, mégsem láttam előre, hogy ez lesz. Kabátján át is érzem a fal hidegét, közvetlenül Val ajkain pedig a lüktető szívverésemet.

Lélegezz az orrodon át! Csukd be a szemed! Minden regényben ez áll. Istenem, a könyvekben minden nőnek sikerül, azoknak is, akik először csinálják. A vérükben van. És ez még csak nem is az első csókom. Oké, az első igazi, de amikor becsukom a szemem, Sinclairet látom azon az ablakpárkányon, és a szőke haját, ahogy a szemébe lóg, miközben egyszerre húzódnak el egymástól.

Val megragadja hátulról a fejemet, és közelebb húz. Még sem kérdezi, hogy ez az egész nekem rendben van-e. Úgy birtokol, mintha egy nő egyetlen esélye a túlélésre az lenne, hogy birtokolják. A könyvek szerint ennek romantikusnak kéne lennie, én azonban inkább fenyegetőnek érzem. Mint egyfajta felhívást valamire, amire, meglehet, még nem állok készen.

De nem hátrálok meg, nincs is rá lehetőségem. És mert egy részem élvezi, ami történik. Megremeg a gyomrom, a térdeim elgyengülnek.

Összerezzenek, amikor néhányan felénk közelednek. Val azonban nem törődik velük. Lábát a két térdem közé csúsztatja, és az én testem sem hagyja válasz nélkül e mozdulatát. Izgatott lüktetés. Megcsókolom.

Miközben a legjobb barátom néz ránk.

Ürességet látok Sinclair szemében, és jéghideg érzés hasít egyenesen a gyomromba. A másodperc töredéke telik csak el, majd hátat fordít. Az elfojtott hang, ami kiszökik belőlem, megállásra készíti Valt.

Ajka csillog, pupillája kitágul, ahogy hátrál egy lépést. Egész lénye félelemmel tölt el, még hozzá valami egészen felkavaró módon.

– Én vagyok az első? – kérdezi.

Nem tudom, mit akar hallani. Szeretné, ha így lenne? A csók Sinclairrel hetedikben a szó szoros értelmében nem is számított igazi csóknak. Csak jó móka volt. Bólintok. Kiszáradt szájjal.

2. FEJEZET

CHARLES

Tori megcsókolja.

És igen, most mit mondjak? Szörnyű érzés.

Tori megcsókolja Valentine Wardot. Vagy *Val* csókolja meg *őt*, képtelen vagyok ezen tovább agyalni, mert az örületbe kerget. Nem érzek mást, csak a bensőmet elöntő forró, bénító kétségbeesést, ami egyre kúszik felfelé, akárhány kortyot döntök magamba abból a rohadt ginből.

Tori valójában azt csinál, amit akar, de muszáj ezt az orrom előtt, ilyen direkt módon? Nem kellett volna eljönnöm erre a borzalmas újévi bálra. Ez nevetséges. Ellie Inglewood is már rég elhúzta a csíkot, hogy valami rémes TikTok-videót készítsen a barátnőivel. Most biztos odavannak, mennyire unalmas vagyok. Még csak meg sem próbáltam megcsókolni, pedig gondolom, bízott benne. Az megfelelt volna a képnek, amit mindenki alkot rólam. Sinclair, aki tudja, mit akar, és megszerzi. Aki óvszert tart a szekrényében, a valóságban azonban még csak közelébe sem jut annak, hogy használja. Könnyebb a bunkó beszólások és kétértelmű megjegyzések mögé bújni, mint kiállni azért, aki valójában vagy. Olyan, akit még nem csókolt meg senki. Na jó, nem egészen, viszont annál a Tori-csóknál tovább sajnos tényleg nem jutottam. Nem csoda, hogy Tori is inkább

Valentine Warddal smárol, mert velem ellentétben Val a jelek szerint valóban tudja, mit csinál.

– Te nem akarsz egy kicsit vízre váltani? – kérdezi Gideon.

Jobban tenné, ha befogná. Ő is részeg, ha nem is olyan nagyon, mint én. És akkor mi van? Ez az újévi bál. Mindenki tudja, hogy ilyenkor vedelünk, de senkit sem érdekel. Rendben, van pár ember, mint Henry, aki színjőzan. És úgy tapad Emma ajkaira, mintha az a lány lenne az egyetlen ember a világon. Nem mintha ez zavarna – mi egyebet is kívánhatnék a legjobb barátomnak –, csak mostanában elég dühös vagyok.

– Nem – felelem, mit sem törődve Gideon fejrázásával. – Nem megyünk vissza?

– Haver, nem biztos, hogy ez jó ötlet! Ha a tanárok így látanak minket...

– Ők ugyanúgy be vannak állva.

– Az anyád biztos nem.

Kelletlen hangot hallatok. Oké, azt valóban nem akarom, hogy az anyám – aki egyben a Dunbridge Akadémia igazgatónője – meglásson. Csak mert a fia vagyok, sajnos nem helyezi hatályon kívül az iskolai szabályokat. Épp ellenkezőleg. Néha azt hiszem, anya azért olyan szigorú velem, hogy senkinek még csak eszébe se jusson őt azzal vádolni, hogy előnyben részesít engem. A tizennyolc éven aluliakra vonatkozó alkoholtilalom rám is érvényes. Ha rajtakapnak, nekünk annyi. Henry, aki igazi szakértő ebben, és aki tavaly ősszel belerángatott minket a nővére halála utáni, valójában nagyon is érthető lerészegedésbe, figyelmeztetést kapott utána, ami szerencsére a januárban kezdődő új félévre lejárt, de azért nem kéne rögtön újat szerezni.

Valószínűleg nagyon sokat ihattam, mert hirtelen az egyik régi üvegházban találok magam. Fogalmam sincs, hogy jutottunk ide. Azt bezzeg nem felejttem el egyhamar, hogyan nyomta Valentine Ward a falnak Torit. Mert már attól is a hányinger kerülget, ha csak arra gondolok, hogy hozzáér. De miért hagyja

ezt Tori? Ez a fickó annyira ellenszenves, Tori pedig túl okos hozzá.

Tovább iszom. Már nem égeti a torkom. De mikor becsukom a szemem, kicsit forogni kezd a világ, nem is olyan rossz. Legszívesebben lefeküdnék. Igen, ez jó ötlet.

Valaki megpróbál feltámogatni, hangokat és üvegcsörömpölést hallok. Oké, egy kicsit rosszul érzem magam, de nem érdekel. Henry arca rajzolódik ki fölöttem. Mond valamit, majd ismét félrenéz. Amúgy milyen későre járhat? Azt hiszem, alszom egy kicsit. A szemem elfáradt. Ahogy a fejem és a szívem is. Rohadt Valentine. Hogy mennyire utálok azt a fickót! És Torit is. De miért olyan gyönyörű? Ahogy most is. Elfordítja az arcát, amit pedig úgy megérintenék. El akarom mondani, hogy szeretem, de nem tehetem, anélkül nem, hogy mindent elrontanék. A francba ezzel a legjobb-barát-szarsággal! Annyira frusztráló. Biztos klassz érzés lehet megcsókolni azt a seggféjet. Szóval ezt fogom mondani.

– Mi van, Sinclair?

Az ő hangja, milyen lágyan szól! Lágy Tori-hang. De hisz az nem lehet, vagy mégis?

– Hánynod kell?

Azt remélem, nem. Viszont annyi más dolgot remélek. Minden nem válhat valóra belőle, ezt tudjuk. De Tori ujjai melegnek érződnek a hajamon, miközben a fejem olyan nehéz, olyan nagyon nehéz. Azt hiszem, átölel.

Bárcsak ne menne el!

VICTORIA

Val pupillái kitágulnak, a gyomromban pedig egy kis félelemgombóc keletkezik. Lehet, hogy paranoiás vagyok, de a kábítószer hatása alatt álló emberek nyugtalanítanak. Úgy gondolom, nem ok nélkül.

És mégis vele vagyok, és még vagy egy maroknyi tizenkettedikessel, odakint, a tornaterem mögött, ahol egy nem hivatalos második parti zajlik. Mivel a bál tök *béna*, én meg nem merem bevallani, hogy voltaképp szívesen visszamennék. Az ösztöneim azt súgják, beszélnem kell Sinclairrel. Láthatóan teljesen kikészült, miután végignézte, ahogy Val megcsókol. Kikészült, és nagyon részegnek tűnt. És ez nem vall rá, mert a legjobb barátom tudja, hogy az ilyesmit milyen nehezen viselem. Nem úgy, mint Val, de a nagy francokat fogom ezt megosztani vele. Az alkohollal és a többi droggal szembeni ellenszenvem hátere biztosan nem tartozik Valra, és főleg nem a családjára.

Valaki hozott egy Bluetooth-hangszórót, amiből most valami agresszív rap szól. Val nem csókol meg többször, most épp a haverjaival dumál. Harsányak, a nevetésük valahogy fenyegető. A sztorizgatásuk nagy részét nem értem. Ezért csak mosolygok, és sokadjára is visszautasítom az alkoholt; úgy látszik, itt a csapból is az folyik.

Mi történik egyébként, ha valaki egyszerre iszik és drogozik? A kettő hatása összeadódik, vagy kezdhettek aggódni, hogy Val és a többiek nemsokára szívritmuszavar miatt eszméletlenül esnek össze? Mindenesetre nem úgy festenek, mint akik életükben először kombinálnák a kettőt. És akadnak itt olyanok is bőven, akik látszólag még valamennyire beszámítható állapotban vannak. Eleanor Attenborough és a barátnői például. Néhány méterre állnak tőlünk. Nem merek odamenni hozzájuk, pedig a megérezésem azt súgja, lehet, hogy az ő társaságukban jobban szórakoznék. Viszont nem akarok az a kis tizenegyedikes lenni, aki mindenkinek csak az idegeire megy.

Val igazán beszélgethetne velem. Vagyis hát, nem csak velem, azt egyáltalán nem várom el tőle. Elvégre újévi bál van, és ő csak jól akarja érezni magát a barátaival. Teljesen érthető. Viszont engem is bevonhatna egy kicsit, ahelyett, hogy így magamra hagy. Másrészt örülök, hogy nem vágyik valami sötét folyosóra, hogy olyan dolgokat tegyünk, amire még egyáltalán

nem vagyok felkészülve. Bár ezt kerek percc megmondtam volna neki. Legalábbis gondolom.

És bár a kabátja továbbra is a vállamon, fázom. Elvégre még csak január van. A legtöbben már vagy átöltöztek, vagy minimum kabátot viselnek a báli ruhájuk felett.

Lehet, hogy nekem is fel kellene mennem a szobámba, hogy magamra kapjak valami melegebbet. Bár ha már ott lennék, kétszem, hogy lenne kedvem visszajönni. Úgy érzem, nagyon elszaladt az idő. Csak, gondoltam, megnézem, hány óra, de amikor a telefonomra pillantok, tekintetem az Emmától kapott üzenetekre téved.

E: Hol vagy?

E: Tori? Minden oké? Nem akarok zavarni, de ide tudnál jönni egy kicsit?

T: Vallal és a többiekkel vagyok a tornaterem mögött. Ti hol vagytok?

Legnagyobb meglepetésemre Emma még mindig online. Már is gépelni kezd.

E: Úton a fiúszárny felé. Henry és Gideon ágyba dugják Sinclairt.

Újra egy kis melegség tör rám. Pontosabban fogalmazva inkább forróság.

T: Miért?

E: Egy kicsit túlzásba vitte az alkoholt...

T: Megyek

Mikor felnézek, látom, hogy Val még mindig a többiekkel álldogál, és úgy tűnik, egy cseppet sem izgatja, mit csinálok. Igazából el kéne búcsúznom, de talán még örül is, ha most inkább békén

hagyom. Az előbb ismét éreztem azt az ideges tónust a hangjában, amikor ott álltam mellette a haverjai körében. Nem értem ezt a srácot. Az egyik pillanatban még minden nagyszerű, a másikon meg mintha kicserélték volna, totál az ellenkezőjére vált, és gőzöm sincs, már megint mit rontottam el. Mikor kettesben vagyunk, annyira más. Néha az az érzésem, mintha a barátai és főleg a rögbisek előtt mindenáron olyan benyomást akarna kelteni, mintha nem lennének érzései.

Fáj a lábam, a Louboutin magas sarkát átkozom, ahogy a sötét járdán az internátus felé botorkálok. Majd nemsokára visszaadom Valnak a kabátját. Biztosan nem tart sokáig, észre sem fogja venni, hogy egy rövid időre eltűntem, és mielőtt visszamegyek a tornateremhez, a szobámban még gyorsan magamra kapok valami melegebbet. A bálteremben továbbra is nagy a nyüzsgés, amikor a keleti szárny felé veszem az irányt. Amikor a cipőm sarka már sokadszorra akad el az egyenetlen kövek közti résekben, csalódottan felnyögök. Az egyik árkád oszlopába kapaszkodom, miközben kibújok először a bal, majd a jobb cipőmből. A talaj jéghideg, de igazi megkönnyebbülést jelent lüktető lábamnak. Különben is, így gyorsabb vagyok.

A takarodó ma kivételesen elmarad, legalábbis nekünk, idősebbeknek, ennek ellenére olyan érzés, mintha tilosban járnék, mikor ilyen későn a fiúk kollégiumához vezető lépcsőn lépkedek. A tizenegyedikesek folyosóján világos van. Henry és Sinclair ajtaja nyitva áll. Ahogy közeledem, Henryt pillantom meg, aki épp kijön a szobájából, kezében egy vizes palack és egy nedves törölköző. Egy pillanatig mintha döbbenten nézne, aztán felismer.

– Á, hát te vagy! – A fejével Sinclair szobája felé bök. – Elégé odavan!

A nyelvem hegyén számtalan szemrehányás, miközben követem Henryt a bejárathoz. *Miért nem akadályoztátok meg? Azt hittem, mi mindig vigyázunk egymásra.* Az igazság azonban az, hogy egy rossz szavam sem lehet, elvégre magam sem tartottam szükségesnek, hogy ma a barátaimmal maradjak.

A szobában egy csomó ember van. Emma összefont karral a falat támasztja, arcán aggodalom látszik, Gideon az ágyon gubbaszt Sinclair mellett, akit a vállánál fogva tart, nehogy a felsőteste előrebillenjen. Omar pedig épp Sinclair cipőjét rángatja le.

Próbálok lehiggadni. Nem arról van szó, hogy ez lenne az első alkalom, hogy ilyesmit látok, csak eddig sosem a legjobb barátom volt az, akiről gondoskodnom kellett. Az arca falfehér, a szeme félig csukva.

Leteszem a cipőmet a földre, Val kabátját egy székre hajítom, és elveszem Henrytől a törölközőt. Hidegnek és nehéznek érzem a kezemben.

– Hányt is? – kérdezem.

– Igen, az úton. – válaszolja Emma. – Mit gondoltok, hívjuk dr. Hendersont?

– Nem, abból csak még nagyobb baj lehet. – És én tudom, mit kell tennem.

Omar helyet ad, miközben én Sinclair mellé csusszanok az ágyon. Addigra háttal a falnak dől.

– Hé-kás! – Szuper, nem reagál. Aztán mikor a nedves törölközőt a homlokához szorítom, halkan felnyög. Feje a kezembe bukik. – Te olyan hülye vagy! – motyogom. Úgy értem, ez a szar meg most minek kellett? Miért ütötte ki magát ennyire?

– Azt hiszem, egy rövid időre az eszméletét is elvesztette, Tori. – Emma hangja megremeg. Meg tudom érteni. Nem valami kellemes érzés, amikor az ember először lát ilyet, de amíg néhány dologra odafigyelünk, tulajdonképpen minden rendben.

– Ha tényleg mindent kihányt, akkor nemsokára jobban lesz. – Az ujjaimat az álla alá teszem. A feje nehéz, de a bőre puha. Amikor Sinclair pislog, kicsit megremeg a gyomrom. Kék szemek ködben úszik. Mindenem libabőrös lesz, amikor nagy nehezen elmotyogja a nevemet.

– Igen, te jómadár! – felelem, a hideg törölközőt a nyakára téve. – Ez meg mit jelentsen?

– Mi?

– Hát, ez itt. Totál be vagy nyomva, és tönkrevágod a barátaid estéjét is.

Sinclair a falnak támasztja a fejét, közben a nyakkendőjét oldozgatom. Tutira nem hallotta, amit mondtam.

– Ez az este már amúgy is el volt cseszve – dünnyögi.

Az ujjaim jéghidegek. Rám néz, de alig tudja nyitva tartani a szemét. Kigombolom az inge felső gombjait, a nyakkendőt pedig Henrynek dobom. A szék háttámlájára akasztja, majd átkarolja Emmát.

– Ti menjeteek csak, én maradok – ajánlom fel.

– Biztos? – kérdi halkán Henry.

– Ha segítségre volna szükségem, szólok – ígérem.

– A szomszédban leszünk – vágja rá Emma azonnal.

Ez mosolyt csal az arcomra, pedig igazán nincs kedvem nevetni.

– Tudom.

Henry sokatmondó pillantást vet rám. Úgy tűnik, mintha vívódna, mivel ő Sinclair legjobb barátja, de aztán mégiscsak megfordul, és követi Emmát kifelé. Gideonnak és Omarnak nagy kő esik le a szívéről, hogy végre elhagyhatják a szobát. És hirtelen csak mi vagyunk, Sinclair és én.

– Miért volt olyan elcseszett? – kérdezem, miután a többiek becsukták az ajtót.

Sinclair, aki már megint beájult, összerezzen.

– Hm?

– Az este – ismétlem. – Miért volt elcseszett az este?

– A nők miatt – dünnyögi. – Fáradt vagyok...

– Tudom, de előbb meg kell innod ezt a vizet, aztán aludhatsz.

– Tori... – sóhajtja.

– Nem, most nem tárgyalok veled. Sajnálom, de ezt azelőtt kellett volna átgondolnod. Így jár, aki elissza az agyát.

Kínjában felnyög, de azért az üveget elveszi. Némi víz landol az ingén, de nem olyan sok, mint vártam.

– Vetkőzés! – parancsolom, amikor észreveszem rajta a hányás nyomait.

– Részeg vagyok – dörmögi.

– Pontosan. – Felállok, és a ruhásszekrényéhez megyek. Sinclair tényleg felemeli a kezét, hogy elkapja az általam felé hajtott pólót, azonban elvétí. Egy fél örökkévalóságba telik, mire kigombolja és leveszi az ingét. Amikor feláll, hogy az öltönyadrágját is levesse, baromira igyekszem nem odanézni, azonban lapockái játéka és a hátizma mozgása ezt lehetetlené teszik. Végül csak belebújik a pólóba, én pedig kihasználom az alkalmat, hogy megigazítsam a paplant. A vállamba kell kapaszkodnia. Egy pillanatra megijedek, amikor kissé előredől, és hirtelen rádöbbenek, mennyire nehéz a teste. Néha elfelejtem, hogy Sinclair csaknem egy fejjel magasabb nálam. Ami amúgy hihetetlen. A nyári szünet előtt, kilencedik végén, még majdnem egyforma magasak voltunk; aztán a tizedik osztály kezdetekor, amikor azon az edinburgh-i bulin hátulról átölelt, az állát egyszer csak a fejem búbjára tudta tenni.

Ahogy szorosan fogom, érzem, hogy Sinclair karja megfeszül az ujjaim alatt. Kiszárad a szám. Hogyan lett ilyen átkozottul izmos ez a srác?

A vállánál fogva lenyomom a matracra, és Sinclair lábai közé lépek. Bizonyára szédül, és valahol muszáj megkapaszkodnia, mert az ujjai hirtelen a combom hátsó részére simulnak. Érzem keze forróságát a ruha vékony anyagán át, amit ő választott nekem, és azt kívánom, bárcsak fogná és levenné. Ahogy felnéz, abba beleremeg a gyomrom. Szőke haja a homlokába omlik. Hogyan lehet ennyire berúgva is ilyen szemérmetlenül dögös? Sinclair állán megrándulnak az izmok, nyel egyet. Kissé végigsimít a lábamon az ujjbegyeivel, csak egy pillanat az egész, majd visszahúzza a kezét. A szívem idegesen kalapál. Nem kell mondanivalót, hogy feküdjön le, szerencsére magától is megteszi.

– És amúgy milyen érzés? – kérdezi, amikor elfordulok, hogy a ruháit kivigye a szennyesbe.

– Mi?

– Hogy észrevesz az, akit meg akarsz csókolni... – Hangja álmosan cseng, a szavai egymásba folynak. – Biztos durva, az érzés.

És bamm, lefagyok.

Miről dumál? Valra gondol?

Mégis ki másra, Tori?

De miért hangzik ennyire szemrehányóan? Neki nem tök mindegy, kit csókolok meg és kit nem? Sinclairnek több száz lehetősége volt rá, hogy Val helyett megtegye. De komolyan, talán még több is. Már nem tudom, mikor hagytam abba a számolást. Több száz, több ezer, mégsem használt ki egyet sem.

Még szerencse, hogy láthatón nem vár választ. Túlságosan rézszeg ahhoz. Úgy sejtem, abban a pillanatban el is felejtette a szavait, amint kimondta őket. Én viszont nem felejttem el. Csukott szemmel a párnára süllyed. Mégis, hogy képes most aludni?

Egy pillanatig tanácstalanul ácsorgok a szobájában. Legszívesebben lelépnék, de sajnos megígértem Henrynek és a többieknek, hogy vele maradok.

Elfojtok egy sóhajt. És csak akkor döbbenek rá, hogy itt állok, mezítláb, a hosszú báli ruhámban a totál részeg legjobb barátom szobájának közepén. Az újévi bál éjszakáján. Váó.

És mégis, valahogy örülök, hogy ez, amiben majd mindjárt levetkőzöm, Sinclair szobája és nem Valé.

Sinclair felém hunyorít.

– Csukd be a szemed! – szólok rá, a cipzár után tapogatódzva. Szerencsére oldalt van, így nincs szükségem segítségre.

– Nem lesek – dűnnyögi Sinclair. A szemhéja ismét elnehezől, lehunyja. – És ha mégis... tudom, hogy nézel ki meztelenül.

– Lehet, hogy számodra ez felfoghatatlan, de a nők teste tizenkét és tizenhét éves koruk között eléggé megváltozik.

– Tizenhárom voltál – motyogja.

A fenébe, igaza van! De sötét volt, amikor annak idején, hetedikben, éjszaka az ebringtoni kastély melletti tóban fürödtünk. Na igen, fehérnemű nélkül. Biztos, hogy semmit sem látott.

Sinclair ablaka bukóra van nyitva; ahogy leveszem a ruhát, enyhe szellő simogatja a vállam. A ruhadarab lehullik a lábam mellé a földre. Nem viselek alatta melltartót, mert mélyen kívá-gott a háta, és mellben elég szűk ahhoz, hogy mindent a helyén tartson. Kilépek a padlón lévő anyagkupacból, egy lépést teszek oldalra, és kihúzok még egy pólót Sinclair szekrényéből. Azt, amit a tavaly nyári jótékonyági futáskor kapott, és ami a com-bom fölé ér.

– Oké – mondom, és visszafordulok az ágyhoz.

Sinclair nem reagál. Hanyatt fekszik, fejét oldalra dönt-ve. A fal felé fordulva. Szív alakú szája kissé nyitva, a mellkasa egyenletesen emelkedik és süllyed.

Hát, akkor tényleg nem lesett. Jó neki.

Nyomaszt ez a szokatlan csend, miközben az apró fürdő-szobába sietek, és Sinclair tusfürdőjével lemosom az arcomról a sminket. A szemem ég, amiért a szempillafesték eltávolításához szappant használok. Gargalizálok a szájvizével, most kénytelen vagyok ezzel beérni, és jéghideg vizet kortyolok a tenyeremből. Felegyenesedve, a tükörben észreveszem, mennyire vörös és fá-radt a szemem. Szerencsére a fürdőszobaszekrényben megtalá-lom az egyik hajgumimat, amit folyton mindenhol otthagytok. Amikor Sinclair szóke fürtjei olyan hosszúak, mint most, a felső tincseket néha kis copfba köti össze. Ez a *frizura* mindig is az egyik gyengém volt, de ezt nem kell tudnia. Hosszú, rézvörös hajamat egy gyors mozdulattal összegumizom. Ha egy ágyban alszom Sinclairrel, az éjszaka folyamán szinte biztos, hogy rá-fekszik, ami meglepően fájdalmas tud lenni.

Amikor visszatérek a szobába, Sinclair továbbra is teljesen ki van ütve. A fürdőszobai kukát a biztonság kedvéért az ágy ol-dalához, a feje mellé helyezem. Sosem lehet tudni. Aztán átmá-szom az alvó testén. Összerezzen, amikor bepréselem magam mellette a falhoz.

– Hm? – Pislog.

– Menj arrébb, te csirke! – Egy kicsit az ágy széléhez tolom. Már sosem fogok felhagyni ezzel a szokással, hogy így nevezem. Azóta, hogy ötödikben az osztálykiránduláson a highbourne-i biofarmon a szabadon tartott tyúkoktól páni félelem fogta el.

– De leesem – nyafogja.

– Nem fogsz, szorosan tartalak! De nem akarok útban lenni, amikor hánynod kell. A vödör ott van melletted.

– Nincs rá szükségem – motyogja Sinclair. Egy fél centivel arrébb mászik, majd ismét a matracon érzem testének súlyát. Ígéretemet betartva odafekszem mellé, és átölelem. Azonnal megragadja a csuklóm, és a mellkasához szorítja.

– Rosszul vagy? – kérdezem, amikor egy halk nyögést hallat.

– Nem tudom... imbolyog az ágy.

Kicsit közelebb húzom magamhoz.

– Aludj csak! Itt leszek, ha lenne valami.

– Victoria – dűnnyögi egy idő után. Nagyon részeg lehet. Soha nem szokott így hívni.

– Charles? – Ahogy én sem hívom így őt soha. Olyan idegenül cseng a nyelvemen. Érdekes, de nem kellemetlen. Ebben az iskolában senki sem hívja így. Na jó, a tanárokat és az anyukáját kivéve. Pedig olyan lágyan hangzik. Charles. Hm...

Sóhajt, és egyre jobban rám tehenkedik.

– Jó illatod van.

A gyomromban árulkodó módon ismét pillangók repkednek.

– Nagyon sajnálom, de én ma kivételesen nem mondhatom el ugyanezt rólad.

– Elmenjek zuhanyozni? – Megpróbál elhúzódni tőlem, viszont pontosan négy másodperc után feladja. Izmai ellazulnak, ahogy visszazuhan az ölelésembe.

– Nem, nincs szükségem még több drámára, még a végén összeesnél a zuhany alatt!

– Nem esek össze!

– Ülni is alig tudtál!

– Már nem forog annyira a világ.

– Várj, amíg becsukod a szemed!

Kínjában felnyög, amikor valóban megteszi.

Kicsit megemelem az állam. Sinclair hajának nincs füstszaga. De hát ezen nincs mit csodálkozni. Elvégre Valtól eltérően nem cigizéssel töltötte az egész estét a haverok társaságában.

Sinclair nem mond többet. Behunyom a szemem. Ha most egy kicsit előrehajolok, az orromat a hajába fúrhatom, és...

– Tori? – kérdi halkán.

– Igen?

– Tetűlővagyegyolyannakmintő. – Szavai nyúlnak, mint a rágógumi, nehezen forog a nyelve. Sinclair elnyeli a végét, de én így is értem. Sajnos.

Kiráz a hideg. Nem mozdulok, nem is válaszolok. Ha nem veszek róla tudomást, akkor az olyan, mintha Sinclair nem is mondta volna. Mert nem is ő mondta. Hanem az alkoholtól elborult agya. Bár állítólag a részegek és a gyerekek mindig igazat beszélnek.

Sinclair álmosan felsóhajt, s ez a hang máris érezteti a hatását a lábam közt, odalent. Mély, nyugodt hang. Érzem, ahogy Sinclair teste finoman megremeg, mint mindig, amikor elalszik. A feje előrebukik, a keze nem engedi el az enyémet.

Frusztráltan felnyögök, még szerencse, hogy már nem hallja.

3. FEJEZET

VICTORIA

A mobilom tele van olvasatlan üzenetekkel, amikor másnap reggel kiosonok Sinclair szobájából. Nem ébred fel, ahogy átmászom rajta, majd belebújok az egyik melegítőnadrágjába. Igyekszem nem felé nézni, miközben összeszedem a ruhámat, Val kabátját és a cipőmet. Aztán a lehető leghalkabban behúszom magam mögött az ajtót.

Az egész bentlakásos iskola csendes, miközben mezítláb végigbattyogok a folyosókon. Észrevétlenül elérem a nyugati szárnyat, kinyitom a szobám ajtaját, és leülök az ágyra. Aztán elolvasom az üzeneteket.

V: Megvan még a kabátom?

V: Egyébként hol vagy?

V: Eleanor mondta, hogy leléptél. Ez most komoly??

V: Hát akkor, jó éjszakát, aludj jól...

V: De ugye nem azzal az idiótával vagy?

Valentine utoljára valamikor hajnali három óra után írt, amikor már rég aludtam.

Sinclair mellett. Talán mégis szólnom kellett volna Valnak, ahelyett, hogy csak úgy leléptem. Bár nem úgy hangzik, mint-ha különösebben aggódott volna. Igazán megkérdeshette volna, hogy minden rendben van-e.

Megcsókolt téged, Tori. Tegnap. Nem álom volt, tényleg megtörtént.

Hanyatt vágódom az ágyon, és a számhoz emelem a kezem. Az ujjbegyemmel megérintem az ajkam.

Megcsókoltak. Már mint, úgy igazán. Az, ami annak idején Sinclairrel történt, amikor még mindketten gyerekek voltunk, ehhez képest semmi. Végül is soha, egyszer sem veséztük ki, mit is jelentett számunkra az a csók. Egyszerűen nem vettünk róla tudomást, és másnap úgy tettünk, mintha meg sem történt volna. Megszámolni sem tudom, hány éjszakán át feküdtem ébren, és fantáziáltam arról, milyen jó lenne ismét megtenni. De nem tettük. Soha többé nem csókoltam meg a legjobb barátomat. És ő sem engem.

A plafont bámulom. Aztán eljött a tegnap este. Sinclair féltékeny volt. Már év eleje óta sejtem, azóta, hogy Val hirtelen érdeklődést mutatott irántam, és egyre többet beszélgettem vele. Eleinte csak az Instagramon, aztán néha-néha a tanítási szünetekben is, vagy a közösségi munka során, az iskola kertjében. Sinclair legtöbbször úgy tett, mintha nem érdekelné, tegnap este azonban nyilvánvalóvá tette, mennyire nem tetszik neki, ha Valentine Ward megcsókol engem. Persze nem szólt semmit. Leszámítva azt a pár összehadovált szót később az ágyban. Ami olyan különös volt. De az is igaz, hogy nem volt teljesen magánál. Egyáltalán nem tudta, miket beszél.

Te túl jó vagy egy olyannak, mint ő.

Mit tud ő? Val csodálatos. Van pár furcsa dolga, de ő megért engem. Tudja, milyen érzés egy olyan családhoz tartozni, amely sokat vár el tőled. Sőt, azt hiszem, a Wardok még a szüleimnél

is jobban örülnének annak, ha Valentine-nal tényleg összejön-
nénk. És miért is ne? Kedvelem őt. Figyelmes és szenvedélyes.
Különösen akkor, amikor kettesben vagyunk; a barátai előtt
nem nagyon tudja kimutatni. Sosem érintene meg előttük úgy,
ahogy Sinclair teszi. Olyan természetesen és... olyan szeretet-
teljesen. De Sinclairrel már ezer éve ismerjük egymást. A ket-
tőt nem lehet összehasonlítani. Sinclair csak azért teszi, mert
mindketten tudjuk, hogy nem jelent semmit. Valentine-hoz
ellenben néhány hónappal ezelőttig szinte semmi közöm nem
volt. Vele minden olyan új és izgalmas. És az egómnak sem árt,
ha olyasvalaki, mint Valentine Ward a tizenkettedikből, érdek-
lődik irántam. Nemsokára tizennyolc leszek, készen állok rá,
hogy némi tapasztalatot szerezzek. Épp elég időt vesztegettem
már el arra várva, hogy a legjobb barátom kezdeményezzen.

Magamhoz veszem az avokádópárnámat, és erősen a mell-
kasomhoz szorítom.

*És amúgy milyen érzés, hogy észrevesz az, akit meg akarsz csó-
kolni?*

Akkor meg minek mond Sinclair ilyeneket? Ezer esélye volt
rá, hogy megcsókoljon. Egyetlen lehetőséggel sem élt. Még azt
a csókot hetedikben, azt is én adtam. Nem volt épp kikosarazás,
de nem is csókolta vissza, és utána sem hozta szóba soha. Én meg
nem fogok hülyét csinálni magamból előtte azzal, hogy emlékez-
tetem erre. Elég megalázó volt így is. És egyértelmű válasz arra,
hogy a köztünk lévő viszony csak plátói. Ez ellen nincs mit tenni.

Legjobb barátok vagyunk, és azt hiszem, Sinclair a legfon-
tosabb ember az életemben. Azt hiszem, vele érzem magam
a legjobban. Az is lehet, hogy ő meg én lelki társak vagyunk. És
hát igen, meglehet, szemérmetlenül jóképűnek tartom. Mindez
mégsem jelenti, hogy többnek kellene lennie köztünk. Ez nem
olyan, mint Emma és Henry esetében, akik mikor először látták
egymást, még a saját nevüket is elfelejtették. Náluk minden-
ki tudta, érezte, mennyire akarják egymást, és csak idő kérdése
volt, mikor jönnek össze.

Sinclairrel és velem azonban más a helyzet. Ötödikes korunk óta folyton együtt lógunk, ezt mindenki tudja. Legtöbbször elég, ha az ember egyikünk keresésére indul, ha mindkettőnket meg akar találni. Sinclair ugyanúgy a részem, mint az orromon a szeplők, de hogy halálosan beleszerettem volna? Ugyan... Nem szerettem belé.

Oké, legalábbis nem halálosan, talán egy icipicit, de mind-egy, mert úgy, ahogy van, reménytelen. Ha ő is ugyanígy érezne irántam, már rég együtt lennénk. Több mint hat éve ismerjük egymást, és Sinclair ez idáig soha semmilyen lépést nem tett az irányomba. Nyilvánvaló, hogy köztünk semmi sem fog történni, ha simán egymás mellett alhatunk egy ágyban. Na jó, egyre inkább nehezemre esik lazának maradni, mikor túlságosan is tudatában vagyok nehéz, meleg testének, de mindez csak a hormonok miatt van. Amikor együtt vagyunk, és ő a karjaiba vesz, miközben nekem már fáj a hasam a sok nevetéstől, nem mondom, hogy nincs hatással rám. De az is igaz, hogy Sinclair egyszerűen ilyen, neki lételeme a fizikai kontaktus. Éjszaka, az apja pékségében vagy az éjféλι bulikon is gyakorlatilag állandóan hozzám ér. Csak mintegy mellékesen. Megsimogatja a karomat, a térdemre teszi a kezét, vagy megmasszírozza a vállamat, amikor szünetet tartunk a tésttagyúrásban, és én már alig tudom nyitva tartani a szemem. Számára azonban ez semmit sem jelent.

És számomra sem. Elvégre én Valentine Wardba vagyok szerelmes. Tényleg. Az első pasiba, aki félreérthetetlenül jelezte, hogy vonzónak talál engem. Ez az, amit szeretnék. Még ha néha nem is nagyon tudok vele mit kezdeni, hiszen még nem vagyok olyan tapasztalt, mint Val.

Talán azért is vagyok ideges Val társaságában, mert érzem, hogy Sinclair figyel minket. Nem tetszik neki, hogy ennyi időt töltök Vallal. Sinclair nem mondja ki, de nem is kell. A lelki társ dolognak megvan az a hátulütője, hogy a másik azon érzéseit is ismerjük, érezzük, amiket az legszívesebben figyelmen kívül hagyana. Én azonban semmit sem tudok figyelmen kí-

vül hagyni, ha Sinclairról van szó. Elég feszült a viszony közöttünk, és ez az én hibám. Ez ellen azonban semmit sem tehetek. Amikor Sinclairnek nyolcadikban minden egyes alkalommal belepirult a füle, valahányszor Eleanor Attenborough elsétált mellette a folyosón, nem szóltam semmit. Csak gyorsan keresztet vettem, amikor Eleanor végül Louisszal kezdett el járni az osztályából, és a legnagyobb veszély elhárult. Még ha csak átmenetileg is, mivel nem sokáig voltak egy pár. Szerencsére Eleanor ezután sem jött össze Sinclairrel. Hogy is jöhetett volna? Hiszen ehhez először Sinclairnek kellett volna megszólítania, és ez köztudottan nem a legnagyobb erőssége. Úgy hiszem, amúgy sem illettek volna össze különösebben. És ahogy nekem már akkoriban megvolt az az irracionális birtoklási hülyeségem, úgy tört rá most Sinclairre, velem kapcsolatban. S noha mi már mindig a legjobb barátok maradunk, történjék közöttünk bármi Vallal, mégis ki szeret osztozni másokkal a lelki társán?

Kissé oldalra fordulok. Mi van, ha Sinclair tegnap este valami olyasmit akart közölni, amit józanul nem mer? És miért van az, hogy már ennek gondolatától is beleremeg a gyomrom az izgatottságból? Amikor behunyom a szemem, Sinclair az, aki Val helyett megcsókol azzal a hirtelen jött elszántsággal, amitől még így, fekvé is elgyengül a térdem. Azt hiszem, a világ kifordulna a sarkából, ha a szánk újra egymásra tapadna. Valószínűleg ezért nem fog soha megtörténni. Túlságosan veszélyes lenne mindkettőnk számára.

Kora reggel van, és hétvége, ami azt jelenti, hogy nem kell sem a szokásos, fárasztó reggeli futásra, sem órára mennem, mégsem alszom vissza. Zűrzavaros gondolataim ébren tartanak. Túlságosan pörögnek, még akkor sem képesek lenyugodni, amikor a legfrissebb szerzeményemért nyúlok. Mivel Hope MacKenzie író nő számomra a legesleg, néhány napja egészen Edinburgh-ig autóztam, hogy a *Waterstones*-ból elhozzam legújabb regénye dedikált példányát, amelyet már hónapokkal ezelőtt előrendeltem. Az első mondata egyszerűen fantasztikus,

mint mindig, a gondolataim most mégis már néhány sor után elkalandoznak.

Válaszolnom kéne Valnak, bocsánatot kérni és elvinni neki a kabátját. Meg kéne kérdezni a szüleimet, hogy mi ez a vacsora Wardéknál. Szembesítenem kéne a legjobb barátomat azzal, amit tegnap este mondott. De, hogy őszinte legyek, igazából egyiket sem akarom.

CHARLES

Hú, én aztán ittam! Fogalmam sincs, miket, de a lüktető fejfájás és a kiszáradt nyelvem alapján valószínűleg nem éppen keveset. Az egész nyamvadt vasárnapot az ágyban töltöm, és igyekszem nem hányni. Szörnyű.

Henry süteményt hoz az étkezőből, de sajnos már az étel pusztá gondolatától is felfordul a gyomrom. Az egésznek feltehetőleg az egyetlen előnye, hogy nem emlékszem a részletekre, amikor hétfőn teljes menetfelszerelésben, azaz az iskolai egyenruhában, a reggeli gyűlésen ülök. Anya áll a pulpitus előtt, és a jól sikerült bárról szónokol, majd kioktatja a nyolcadikosokat, akik voltak olyan hülyék, hogy hagyták magukat rajtakapni, amikor alkoholt fogyasztottak. Mint minden évben.

Tori néhány székkal arrébb ül, szünet nélkül Valentine Wardot bámulja, aki legalább olyan szarul néz ki, mint ahogy én érzem magam. A bál óta nem láttam Torit, de mintha valami feszültséget érzekelnék közöttünk. Furcsának találom, ahogy kerüli a tekintetem – vagy az is lehet, hogy csak beképzelem az egészet. Vagy talán csak ő is fáradt. Vagy valami hülyeséget mondtam neki magamról szombat este. A gyűlés után majd megkérdezem, hogy minden rendben van-e. Alapból jó lenne vele újra beszélgetni. Mostanában alig látjuk egymást. Mármint, a viszonyunkhoz képest. Persze minden nap látjuk egymást a folyosón és az órákon, viszont a szünetekben Tori egyre többet

lóg Valentine-nal és a többi tizenkettedikkel. Vajon most már együtt vannak, vagy csak kicsit kavartak a bálon? Mindenfajta elkötelezettség nélkül. Ez amúgy egyáltalán nem vallana Torira, de engem senki sem kérdezett.

Victoria Belhaven-Wynford és Valentine Ward. A francba, miért hangzik ez egy giccses tündérmesének? A gyerekeiket meg mondjuk hívhatnák Valerie-nek és Vincentnek. Undorító kis kölykök. Mindet utálok, és rohadtul fáj a fejem.

Victorica Belhaven-Wynford és Charles Sinclair. Kicsit sem passzol össze. Még a nevünk csengése sem. Tori és Sinclair. Victoria és Charles. Mindkettő pocsékul hangzik. Nem is tudom, mivel áztatom magam? Ő egy Belhaven-Wynford, én meg egy pék fia vagyok. Jó, a családjaink elég modernnek ahhoz, hogy azt gondoljuk, az eltérő származásunk nem okozhat problémát. Tori szülei, amikor hétfévente meglátogattam őket, vagy a nyári szünidőt a dél-franciaországi villájukban töltöttem, soha nem éreztették velem, hogy ne lennék elég jó a lányukhoz. Sőt, nyugodtan állíthatom, hogy Charlotte és George Belhaven-Wynford nagyon is kedvelnek engem. De nem én vagyok az, akit a lányuknak kívánnak. Addig nem, amíg olyan alakok is léteznek, mint az a rohadt Valentine, akinek a családja ugyanazon körökben mozog, mint Belhavenék, és aki nyújtani is tud valamit Torinak.

Igyekszem nem annyira feltűnően nézni őket. Inkább az előttem lévő sorokban ülő diákokat sasolom. Mint minden hétfőn a reggeli gyűlésen, mindannyian sötétkéék egyenruhát viselnek. A többi napon a szokásos iskolai öltözet – ami egy pólóból, pulóverből és nadrágból áll – is bőven elegendő. Átpillantok a vállam fölött, ahol Ms. Kelleher épp helyre rakja Ellie-t a tizedikből, amiért ma is nadrágot visel rakott szoknya helyett, majd a hátsó sorban álló kisebbeket inti csendre. Az ötödikesek mindig fészkelődnek, amikor annyi a megbeszélő, mint ma reggel. Már kezdem azt hinni, hogy anya végre a gyűlés végére ér, amikor egy újabb témát hoz fel.

– Mielőtt reggelizni mennétek, a végzősök dráma klubja még szeretne bejelenteni valamit – informál minket, miközben kissé hátralép a pulpitustól.

Louis Thompson és Eleanor Attenborough felállnak az első sorból, és felmászna a három lépcsőfokon.

– Üdv, így igaz, köszönöm, Sinclair igazgató! – húzza el Eleanor kissé a száját, amikor a hangja, mert nagyon közel van a mikrofonhoz, túl erősen visszhangzik a teremben. Önkéntelenül is mosolyognom kell. Ekkor égető tekintetet érzek magamon, és oldalra pillantok. Tori máris előre néz, és keresztbe teszi a lábát. – Mint tudjátok, a nyári szünet előtt kerül sor az éves színházi előadásunkra – kezdi Eleanor. Kényszerítem magam, hogy ismét rá figyeljek. – Általában kizárólag végzősök kapják a szerepeket, de sajnos idén nem volt elég jelentkező. – Eleanor figyelmen kívül hagyja a halk nevetést, ami kétségtelenül Valentine és az elmaradhatatlan kísérői felől érkezik. Ahogy hallottam, neki is rendesen benne van a keze, amiért jelenleg alig akad fiú, aki be akarna lépni a dráma klubba. Aki Valentine rögbicsapatában akar játszani, annak, úgy tűnik, nem lehet további hobbi. Tizenkettedikben pedig szinte mindenki ezt akarja. – Ezért Mr. Acevedo beleegyezésével úgy döntöttünk, hogy jövő hét szerdán a meghallgatás a tizedikesek és a tizenegyedikesek előtt is nyitva áll – folytatja Eleanor.

Halk morajlás hulláma söpör végig a termen. A tizedikesek és a tizenegyedikesek csak úgy csüngnek Eleanor szavain, a kilencedikesek pedig felháborodottan levegő után kapkodnak. Automatikusan Tori irányába nézek. Tudom, hogy már régóta kacérkodik a gondolattal, hogy belépjen a dráma klubba, és attól tartok, csak azért nem tette még meg, hogy elkerülje Eleanort. Tori szája enyhén nyitva, mint aki hirtelen nagyon izgatott lett. Legalábbis amíg tekintete ismétlen Valentine-ra nem esik, aki újra gúnyosan felhorkan, és egy nagyképű fejszoválas közepette keresztbe teszi a mellkasa előtt a karját. A rögbis haverjai is vele együtt röhögnek. Pedig olyan könnyű átlátni rajtuk; biz-

tos vagyok benne, hogy némelyikük szívesen jelentkezett volna meghallgatásra, ha Valentine nem becsmérelné folyton a dráma klubot. Lehet, hogy tényleg marhaságnak tartja a színházasdit, de, hogy őszinték legyünk, inkább arról van szó, mintha minden áron vissza akarna vágni Eleanornak, a dráma klub koronázatlan királynőjének, mert sérti a hülye büszkeségét, hogy tavaly nyáron szakított vele.

– Most jön a meglepetés: a színdarab, amit előadunk, a *Rómeó és Júlia* – veszi át a szót Louis. Néhány tizedikes és tizenegyedikes diák kuncog. – Ahogy minden évben, tudom, tudom. De ígérem nektek, hogy ez a feldolgozás lesz messze a legmenőbb. Ha szeretnétek a meghallgatáson részt venni, forduljatok egyszerűen hozzánk vagy Mr. Acevedóhoz, és megkapjátok a szövegeket. – Eleanorra néz, aki szintén odalép a mikrofonhoz.

– Egy kis színpadi tapasztalat hasznos lehet, de nem feltétlenül szükséges – veszi át a szót. – Sokkal fontosabb, hogy élvezetet találjatok a játékban, és készen álljatok arra, hogy a nyárig minden energiátokat a próbákba fektessétek. Tehát jövő hét szerdán három órakor a színházban. Mindenki, aki részt kíván venni, kivételesen mentesül a tanulóóra alól. Szeretettel várunk mindenkit!

Az elöl ülő Mr. Acevedo felugrik, és mindkét hüvelykujját a magasba emeli, majd tapsolni kezd. Én is csatlakozom, majd felállok. A terem máris csupa hangzavar, nevetéssel és széklábak nyirkorgásával lesz tele. A fiatalabbak a kijáráthoz tódulnak, néhány tizedikes előremegy, hogy elcsípje Eleanort, Louist és Mr. Acevedót. Ahogy én is készülök elcsípni Torit. Legalábbis elméletben. A gyakorlatban ő már a középső padsorok között lépked, én pedig képtelen vagyok átjutni, mert a többiek elállják az utat. Tori közben Val felé tart. Bár Val elég dühösnek látszik, megcsókolja Torit, és karját a vállára teszi. Néhány csaj a kilencedikesek közül fejét összedugva pusmog, amitől felfordul a gyomrom.

– Mosolyogj már, öregem! – jegyzi meg Henry mellettem.

– Megsemmisítő pillantást vetek rá. Könnyen beszél, Emmával az oldalán, és az idegesítően képeskönyvbe illő kapcsolatával. Oké, ez nem igaz. Ők ketten nagyon is megjárták a hadak útját, míg végre összejöttek. És az sem könnyítette meg a helyzetet, amikor Henry nővére olyan váratlanul meghalt. Ettől szegény srác teljesen kikészült, és még most, csaknem négy hónappal a halála után is vannak napok, amikor úgy tűnik, mintha nem lenne önmaga. De azért már sokkal jobb a helyzet. Különösen, mióta rendszeresen jár Ms. Vailhez, az iskolapszichológushoz. Tényleg örülök, mert úgy érzem, mintha visszakaptam volna a legjobb barátomat, de nem vagyok annyira naiv, hogy azt higgyem, a történeteket kevésbé nehéz neki elviselni, csak mert azt a benyomást kelti, hogy sikerült a régi kerékvágásba kerülnie.

Úgy döntök, hogy megragadom a lehetőséget.

– Mondtam valami hülyeséget vagy bármit szombat este? – kérdezem tőle gyorsan.

– Miért? – kérdez vissza Henry kitérően, ami semmi jót sem jelent.

– Nem tudom, de azt hiszem, teljes filmszakadásom van – vallom be. – És Tori... Ő is ott volt, ugye?

– Nálad aludt – világosít fel Henry.

Először kiráz a hideg, aztán elönt a forróság. Átkozott alkohol. Egyszerűen nem emlékszem semmire.

Nem ez volt az első alkalom, hogy Tori és én egy ágyban aludtunk, de egy ideje már csak nagyon ritkán fordult elő. És ez hiányzik. A fenébe is, tényleg hiányzik! Senki sem bújik olyan jól, mint Tori. Ezt nyugodtan beismerhetem.

De nyilvánvalóan most Valentine az, aki ez az élvezet. Már, ha egyáltalán bújnak. Mert bizonyára egészen más dolgokat csinálnak, amikor Tori nála... Állj, ebbe inkább bele sem akarok gondolni!

– Vagy úgy. – Nyelek egyet. – Amikor felébredtem, már senki sem volt ott.

– Biztos korán elment, nehogy bajba kerüljetek.

Bólintok.

Vagy talán csak el akarta kerülni, hogy beszélnie kelljen velem. Vagy csak egy emelettel feljebb ment. Valentine-hoz. Nem bírom elviselni a gondolatot.

Tori tekintetét érzem magamon, ahogy Valentine-nal, Neillel és még néhány tizenkettedikessel együtt elhagyja a termet. De másfelé néz, még mielőtt bármit is mondhatnék.

VICTORIA

Val egy szóval sem említette az estét, és ez felettébb idegesít. Nevetgél, átkarolja a vállamat, ahogy kilépünk a folyosóra. Ahelyett, hogy az osztálytermünkbe mennék, követem őket, ki, az udvarra. Nem dohányzom, de ha szeretnék egy kis időt Vallal tölteni, ha akarom, ha nem, a hidegben kell álldogálnom. És kénytelen vagyok együtt élni azzal, hogy utána bűzlik a hajam a füstszagtól. Ám most valahogy még ez is kedvemre valóbb, mintsem Henryvel, Emmával, Olive-val és Sinclairrel felmenni az osztálytermünkbe. Nem mintha a gyűlésen nem éreztem volna a legjobb barátom tekintetét magamon. Azóta még csak nem is szóltunk egymáshoz, és a helyzet kezd egyre kínosabbá válni. De majd később foglalkozom ezzel. Most Vallal vagyok. És tulajdonképpen élveznem kéne, hogy épp jó a kedve. Arra számítottam, hogy amint meglátjuk egymást, abban a másodpercben veszekedni kezdünk.

– Milyen volt a hétvége hátralevő része? – kérdezem, miközben a barátai után megyünk.

Val lelassít.

– Menjetez csak előre! – szólal meg, mikor az iskolaudvarra vezető kijárat közelébe érünk. A hangja most egész más tónust vesz fel, ahogy folytatja: – A hétvégém? Na igen, milyen is volt a hétvégém...

Hirtelen túlságosan is tudatában vagyok a vállamon lévő karja súlyának. Val leveszi rólam, és elém áll. A mosoly azonnal lehervad az arcáról.

– Nagyszerű volt. – A hangja csöpög az iróniától. – Vártam, hogy talán válaszolsz, de egyetlen üzenet sem jött tőled, ezt te is nagyon jól tudod.

– Sajnálom, Val! – A pulzusom felszökik, ahogy tovább beszélek. – Nem kellett volna csak úgy ott hagynom, anélkül, hogy szóltam volna. De fáradt voltam, és...

– De hát hol voltál?

– Emma írt, és azt akartam...

– Vele voltál. – Val arckifejezése kifürkészhetetlen. – Igaz vagy sem? – folytatja, miközben tétovázom. – És ne próbálj hazudni nekem!

– Oké, igen – ismerem el. Most bármi jobb, mint lódítani. A végén Val így is, úgy is megtudja, és akkor nagyon kiakad. – Vele voltam. Sinclair részeg volt. A többieknek szükségük volt a segítségemre, én...

– A segítségedre? – Val felnevet. – Mihez? Hogy ágyba cipeljék?

Amikor nem mondok semmit, valami megváltozik az arckifejezésén.

– A rohadt életbe, Tori! Engem akarsz átverni? – Nem emeli fel a hangját, épp ellenkezőleg. Szavai fenyegetően halkán csengenek.

– Szólnom kellett volna – ismerem el. – Sajnálom, Val.

– Volt köztetek valami?

– Mi van? – Pánikszerűen felnevetek.

Val tekintete a lelkembe fúródik.

– Igen, nagyon is jól értetted. Történt köztetek valami?

– Nem! – Ez az a pillanat, amikor a tehetetlenségem dühbe csap át. – A francba, Val, nem! Elhiheted nekem. Csak barátok vagyunk. Én semmit sem akarok Sinclairtól!

– De ő nagyon is akar tőled valamit – sziszegi. – Jaj, ez annyira nyilvánvaló.

Mikor Sinclair szombat esti szavai jutnak eszembe, összeszorul a torkom.

És amúgy milyen érzés...?

Szar érzés. Mert hirtelen minden olyan rohadt bonyolult lett. Sinclair viszont tényleg a legjobb barátom. És nem akar tőlem semmit, mert ha akarna, akkor tudnék róla.

– Val, esküszöm neked, nem történt semmi! – Minden egyes szót erősen kihangsúlyozok, a szavak azonban, úgy látszik, egyszerűen lepattannak Valról. Enyhén megrázom a fejem, majd halkán felnevetek. – Sinclair hullarészeg volt, és nála töltöttem az éjszakát, mert nem akartam abban az állapotban egyedül hagyni. De rögtön elaludt. Ha nem hiszel nekem, akkor, attól tartok, nem tudom, hogyan győzzelek meg arról, hogy az igazat mondom.

Val egy pillanatig továbbra is gyilkos tekintettel néz rám, aztán kicsit megenyhül az arckifejezése. Halkan fellélegzem, ahogy bólint.

– Oké. – Egyik kezével végigsimít az arcán, és hangosan kifújja a levegőt. – Jó oké, hiszek neked. Igazad van, nem lehet alapja egy kapcsolatnak, ha már ilyesmiken is összeveszünk.

A döbbenettől még csak bólintani sem tudok.

Nem lehet alapja.

Egy KAPCSOLATNAK.

– De engem is meg tudsz érteni, ugye? – Val a kezem után nyúl. Ahogy rám néz, ismét elgyengül a térdem. – Egyszer csak eltűntél, fogalmam sem volt, hol vagy. Fél órával előtte még csókolóztunk, és aztán... Utálom, mikor ilyen féltékeny vagyok, de nem tehetek róla. Amikor rólad van szó, egyszerűen totál elbizonytalanodom.

Egek...

Val ilyesmit még soha nem mondott nekem. Ez teljesen úgy hangzik, mintha komolyan gondolná. Ahelyett azonban, hogy örülnék, érzem, hogy kezdek bepánikolni.

– Ti olyan régóta ismeritek egymást, én pedig csak... – Egy pillanatra lesüti a szemét. – Félek, hogy én nem tudom megadni neked azt, amit ő.

– Val! – szólalok meg. *Gondolkodj! Mondj valamit, Tori! Bármit!* – Ez hülyeség, és ezt te is tudod.

Újra rám néz.

– Tudom?

– Remélem, most már tudod. – Azzal adok nyomatékot a szavaimnak, hogy teszek feléje egy lépést. Mit csinálok?

Val magához húz, miközben én lábujjhegyre állok, és röviden megcsókolom. Én *megcsókolom* őt. Csak úgy, fényes nappal, az iskola folyosójának közepén. Mert úgy érzem, meg kell tennem, hogy bebizonyítsam, ami kettőnket illeti, azt igenis komolyan veszem. Ami őt illeti. Mert így gondolom, ugye?

Val még mindig szorosan tart, miközben én megpróbálok elszakadni tőle. Ugyan mosolyog, mégis van valami a szemében, ami megrémít.

– Beszéltél már a szüleiddel? – kérdezi.

– A vacsora miatt? – Várom, hogy bólintson. – Még nem.

– Akkor majd szólj! Ha nem jössz, nekem is ki kell találnom valamit. Nélküled nem bírom ki.

– Szólok – ígérem meg, amint felcsendül az első órát jelző gong. Átpillantok a vállam fölött, és amikor visszanezék Valra, két ujjával magához húzza a fejemet, és megcsókol.

Pillangók a gyomromban. Bizsergés a bőrömön. Úgy csókol, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. És igen, ez a srác tényleg szívödöglesztő. Valentine Ward megcsókol az iskola folyosóján, miért ne élvezhetném?

– Ígérd meg, hogy legközelebb nem lépsz le egyetlen szó nélkül! – kéri.

Habozok, de aztán mégis kimondom.

– Az volt a benyomásom, hogy idegesítelek.

– Idegesítesz? – ismétli meg Val. Hangja olyan hitetlenkedően cseng, hogy egyszeriben nevetségesnek érzem magamat. – Ugye ezt nem gondolod komolyan?!

– Na igen, én... Sajnálom, talán csak túlreagáltam. De te csak a barátaiddal dumáltál, és...

– Tori, én veled mentem arra a bálra. – Olyan áthatóan néz rám, hogy a szívem majd kiugrik a helyéről, amikor a kezemért nyúl. – A többiek engem rohadtul nem érdekelnek.

Olyan őszintén mondja, hogy nem kételkedem benne, hogy ez az igazság. Még ha szombat este egészen másképp éreztem is. Val átható tekintettel néz, amikor bólintok.

– A fenébe is, Tori, de hisz megcsókoltalak! Tényleg azt hitted, hogy utána a haverjaimmal akarom tölteni az időt, és nem veled?

Erre mit mondjak? Csak megvonom a vállamat.

– Talán nem tetszett?

– De – erősítem meg gyorsan. – Én... nagyon jónak találtam.

– Jó – ismétli meg Val. Telt ajkait gúnyos mosolyra húzza.

– Tudod mit, én is jónak találtam, Victoria Belhaven-Wynford. Legközelebb megmutathatom neked a jó egy következő szintjét.

Kicsit borsódzik a hátam, mégis mosolygok.

– Benne vagyok.

Hazug.

– Aggódtam érted, fogod? – kezdi újra, miközben ismét átkarolja a vállamat, és elindulunk az osztályterem felé. – Hirtelen eltűntél, az éjszaka közepén. Hát milyen barát lennék, ha nekem ez édes mindegy volna?

Barát...

Mosolyogj! Ő egyszerűen tökéletes. Tessék, itt a bizonyíték. Olyan szeretetteljes és figyelmes tud lenni. A legjobbat akarja neked, és mi a köszönet?

Szó nélkül lépkedek Val mellett. Összerezzenek, amikor mellettünk Neil megpaskolja Val vállát. Val nem húzódik el tőlem, vélhetően örülnöm kéne.

– Na és, elhoztad már a szövegedet a meghallgatásra? – Pár további tizenkettedikes is csatlakozik Neil nevetéséhez.

– Naná! – vág vissza Val, és nekem összeszorul a gyomrom attól, amilyen leereszkedően hangzik. – Shakespeare-t előadni,

ezekkel a lúzerekkel? Nincs az az ember, aki önként jelentkezne erre az egész iskola előtti leégésre.

A többiek tovább röhögnek, engem pedig ismét kiráz a hideg.

A bátrabbik részem most szívesen beszólna, hogy az elmúlt évek színházi előadásait én mindennek találtam, de égőnek biztosan nem. Épp ellenkezőleg. A darabok nagyon okosak és érdekfeszítők voltak, a diáktársaink pedig nagyszerű munkát végeztek. Minden évben csak ámulok, hogy tud Mr. Acevedo néhány hónap alatt ennyire színpadképes előadást összehozni. És azon is, hogy a *Rómeó és Júlia* feldolgozás valóban minden évben teljesen más. Mr. Acevedónak ugyanis az az egyetlen kérése, hogy minden tizenkettedik osztály a saját elképzelése alapján adja elő a darabot. Valószínűleg nem normális, hogy már évek óta arról fantáziálok, a következő évben lehet, hogy én fogok Júliaként a színpadon állni. És most tessék, itt van rá az esélyem, hogy a vártnál korábban kipróbálhassam magam. Még ha nem is választanának be Júliának, legalább tapasztalatot gyűjthetnék a következő évre, amikor a mi évfolyamunk lesz a soros. Nincsenek illúzióim, hogy egy főszerep is összejöhetne, hisz azt bizonyára Eleanor kapja majd meg.

– Elmehetnénk a meghallgatásra. – Val leveszi a karját a vállamról, amikor a tanterem elé érünk. – Biztos szórakoztató lesz.

– Hozok popcornot – kontráz Neil, de ő az egyetlen, aki a poncján nevet.

– Én valójában fontolgattam, hogy jelentkezem a meghallgatásra – hozakodom elő a témával.

– Hogy mi? – Val hitetlenkedve néz rám. – Ez komoly? Nem akarhatod komolyan. Mindenki tudja, mennyire kínosak ezek az előadások. Különösen tavaly, mégis mi volt az, kérem?

– Szerintem nagyon klassz volt – dűnnyögöm, a darab legutóbbi, modern feldolgozására gondolva, ami gondolatban még a nyári szünetben is foglalkoztatott. Az előadás nagy hatással volt rám, és tudom, hogy a barátaim is ugyanígy érezték. Sőt,

Sinclair annyira odavolt érte, hogy azóta is tagja az iskola forgatókönyvíró csoportjának. Ez nagyon illik hozzá, a vérében van a történetmesélés és a dramaturgia. A rengeteg film és sorozat mellett, amiket képes egyhuzamban nézni, nem is csoda. Sinclairtól tudom, hogy az idei darab próbái azért csúsztak el ennyire, a következő évre, mert a forgatókönyvíró csoportban nem tudtak megegyezni a szöveget illetően. Általában ugyanis már késő ősszel nekiállnak kiválogatni a szereplőket, hogy elég idő maradjon a nyári szünetig, az előadásig.

– Micsoda eszement egy előadás volt! – véli Val. – Amikor azokban a maszkokban bejöttek, és ott üvöltöztek! Öregem, mégis mi volt az?

A többiek nevetnek. Nem csatlakozom, de nem is ellenkezem.

– Különben is, neked semmi közöd a színháztáshoz – folytatja Val. – Nem?

Ha tudná, mennyire szeretnék ezen változtatni. De attól tartok, erről nemigen beszélhetek vele. Még szerencse, hogy Ms. Ventura épp ebben a pillanatban fordul be a sarkon, és a fiúkat az osztályterembe tereli. Nekem is indulnom kellene angolra, azzal kezdődik a hetem. Mr. Acevedo tanít minket, mióta Mr. Ward elment, és még ha nem is olyan szigorú, a késést ő sem tűri.

Val felém hajol.

– Akkor szia! – motyogja.

A többiek hujjognak, amikor megcsókol.

Bólintok, mosolygok. Megfordulok, és elindulok a barátaimhoz.